

Særlige forpligtelser for de deltagende regeringer i lande der importerer sukker.

Artikel 7 fastslår, at medlemslandene ikke, undtagen i særlige tilfælde, må importere fra uden for overenskomsten stående lande under ét en samlet sukkermængde, der er større end importen fra disse lande i noget af årene 1951, 1952 og 1953.

Såfremt et lands transithandel med sukker lider skade som følge af denne forpligtelse, skal Rådet efter anmodning herom træffe foranstaltninger til beskyttelse af den pågældende handel, herunder eventuelt ændre forpligtelsen. Reagerer Rådet ikke inden 15 dage, er landet løst fra sin forpligtelse.

Et land, der ikke kan opfylde sin forpligtelse, skal foreslå Rådet foranstaltninger, som det mener bør træffes. Også i dette tilfælde er landet løst fra sin forpligtelse og kan træffe de foreslåede foranstaltninger, såfremt Rådet ikke træffer beslutning inden 15 dage.

Et eksporterende land, der skades af ovennævnte forpligtelse, kan underrette Rådet om de foranstaltninger, som det ønsker truffet af et andet medlemsland, hvorefter Rådet i forståelse med dette kan ændre forpligtelsen.

Særlige forpligtelser for regeringer i deltagende eksportlande.

Hvert eksportland forpligter sig i artikel 8 til i et givet kvoteår ikke at lade nettoeksporten til det frie marked overstige sin kvote. Bortset fra sådanne tolerancer, som Rådet måtte foreskrive, skal en eventuel overskridelse fradrages i det følgende års kvote. For lande med basistonnager over 75 000 tons kan Rådet i særlige tilfælde begrænse den andel af kvoten, som må eksporteres i en given del af kvoteåret.

Eksportlandene skal i henhold til artikel 9 så vidt muligt til stadighed sikre de importerende medlemslande dækning for deres behov, og Rådet skal i givet fald med henblik på at give dette behov en fortrinstillig foreslå foranstaltninger, som eksportlandene er forpligtede til at træffe.

Ifølge artikel 10 skal det enkelte land tilpasse produktionen på en sådan måde, at produktionen giver en sukkermængde, der svarer til det indenlandske forbrug, den tilladte eksport og det i artikel 13 omtalte lager.

Eksportlande skal i henhold til artikel 11 to gange årligt, senest 15. maj respektive 30. september meddele Rådet, i hvilket omfang de forventer de tildelte kvoter udnyttet, hvorefter Rådet om for-

nødent skal foretage de i artikel 19 omhandlede tilpasninger af kvoterne.

Artikel 12 indeholder bestemmelser om nedsettelse af et lands kvote i det følgende år, dels i tilfælde af, at landet faktisk ikke udnytter kvoten i det omfang, hvorom det har givet meddelelse i henhold til artikel 11, dels i tilfælde, hvor det undlader at give den omhandlede meddelelse.

Lagre.

Et eksportlands lager umiddelbart før høsten må i henhold til artikel 13 højst udgøre 20 pct. af dets årlige produktion, medmindre Rådet har bestemt andet; samtidig skal lageret udgøre mindst 12½ pct. af basistonnagen. Rådet kan dog generelt eller for enkelte lande forhøje eller nedsætte denne procent.

Regulering af eksport.

I artikel 14 fastlægges de for de enkelte lande for de første tre år gældende basiseksporttonnager; herudover indeholder denne artikel samt artiklerne 15, 16 og 17 særbestemmelser for enkelte lande. Danmark tildeles en kvote på 75 000 tons årligt.

I henhold til artikel 18 skal Rådet forud for et kvoteår skønne over det frie markeds behov under hensyntagen til den mængde, der kan importeres fra ikke-medlemslande. På basis af skønnet tildeler Rådet de enkelte lande begyndelseseksportkvoter i forhold til deres basiseksporttonnager. Kvoterne tages op til revision senest den 1. april.

Rådet kan ved særlig afstemning bestemme, at indtil 40 000 tons af det frie markeds behov sættes til side til imødegåelse af særlige nødstilfælde.

I henhold til artikel 19 skal Rådet, såfremt et land har meddelt, at det ikke kan udnytte sin kvote, nedskrive denne og fordele det nedskrevne på de øvrige eksportlande på pro rata basis. Disse skal meddele, hvorvidt de ser sig i stand til at udnytte forhøjelserne; i benægtende fald finder en ny omfordeling sted.

En tilsvarende omfordeling finder sted, såfremt Rådet efter at have rådført sig med et land har fået den opfattelse, at dette ikke kan udnytte sin kvote; i dette tilfælde fratages landet dog ikke sin ret til at udnytte kvoten, såfremt dette skulle vise sig muligt.

Prisstabilisering.

Artikel 20 definerer pris i den betydning, hvori den anvendes i overenskomsten.

Kvoternes størrelse er — som det fremgår af artikel 21 om Rådets bemyndigelse til ændring af kvoterne — afhængig af, inden for hvilket spillerum den herskende pris befinder sig. Er således prisen